

ΜΕΛΛΟΝΤΙΣΜΟΣ (1)

Ἀγαπητὲ ποιητή,

Συμπάθησέ με πού κάπως ἀργὰ ἀποκρίνομαι στὸ φιλικὸ στάλισμο τοῦ βροντεροῦ σου διαλαλημοῦ. Μὰ δὲν εἶναι ἀργά, καὶ πάντα καιρὸς ὑπάρχει σὰ μιλεῖ κανεὶς γιὰ τὸ **Μελλοντισμὸ** καὶ γιὰ ἔλα τὰ πόκοτα καὶ τὰ πολεμόκραχτα πού τὰ καταφρονᾶν τὰ τωρινὰ καὶ πού κρατᾶνε καρφωμένα τὰ μάτια πρὸς τὰ μελλούμενα.

Ὅταν κανεὶς πατήσῃ τὰ πενήντα σὰν ἐμένα, παράξενο δὲν εἶναι κι ἂν τρομάζει κάπως ἀπὸ τὴν τόλμη κι ἀπὸ τὰ καταφρόνια πού κλειοῦνε τὰναρχικὰ τὰ λόγια σου· τὰ λόγια πού συντρίβουν ἔλα τὰ τιμημένα κι ἔλα τὰξιόσεβάστα εἰδῶλα τοῦ περασμένου καιροῦ.

Κι ὅταν πᾶτᾶ κανεὶς, καθὼς ἐγώ, τὴ γῆ, τὴν ἀπάνω ἀπ' ἔλες τίς ἄλλες, τὴ γῆ πού ἔλο καὶ τὰ κλασικὰ θυμᾶται, τὴ γῆ πού στέκεται τοῦ ἀρχαίου εἰδωλολάτρισσα, καὶ πού συστηματικὰ θεοποιεῖ τὰ φαντάσματα· ὅταν κανεὶς ἀνασαινή μὲ τὸν ἀέρα μιᾶς χώρας πού ὁ Σκολαστικὸς εἶναι ἀκόμα ὁ ἀρέντης, κυβερνώντας κοινὴ συνείδηση, καὶ ἡ Ἀρχαιολογία, ἡ μόνη ἐπιστῆμη πού σκύθουνε μπροστὰ τῆς (ἂς εἶναι κι ἀπὸ ξεππασμάρα πρώτης) μὲ ὑπερθηρσκευετικὴ κρασοκατάνυξη, σὰ νὰ εἶταν ἐκεῖνη τῆς ὁμορφιάς καὶ τῆς ἀλήθειας μονάκριβη ἀποκάλυψη, θὰ μπορούσε νὰ φαντάξῃ στὰ μάτια μου σὰν ἔγκλημα γιὰ τὴν καρμανιόλα τὸ μελλοντικὸ σου τὸ πρόγραμμα.

Μὰ μὴ φοβᾶσαι. Εἶμαι ποιητῆς. Πάντα βαθιὰ τὸν ἔννοιωσα τὸ λόγο τοῦ Ταῖν· «Τὸ καθεαυτὸ σημαδὶ τοῦ ποιητῆ· πάντα νέος καὶ παρθενικὸς αἰώνια.» Κάτι μὲ σπρώχνει νὰ τότε χαιρετήσω τὸ μελλοντισμὸ σου, σὰν ἓνα ὁμορφο παλληκᾶρι, μεστωμένο καὶ μεγαλόκορμο, πού πᾶ δὲν τρέχει ἄρματοδρόμο στὴν Ὀλυμπία, μὰ πού περνᾶ τρεχάτο σὲ μεγαλόπρεπο αὐτοκίνητο, σφυρίζοντας ἓνα σφύρισμα μαζί τρομαχτικὸ καὶ κοροϊδευτικὸ. Τόνη χαιρετῶ τὸ μελλοντισμὸ σου, καὶ μὲ θαμπώνουν ὄχι τόσο ἡ πλαστικὴ του χάρη καὶ τὰ σωστὰ πού μᾶς παρατηρεῖ, ἔσο ἡ ἀναρχικὴ ζωηράδα στὰ κινήματά του καὶ ἡ περηφάνεια του ἢ σατανικὴ.

Ἐπειτα : Ὁ ἀέρας γύρο μου, ὁ καθαρῶτατος : Δὲ θυμᾶμαι, καὶ χειμῶνα καὶ καλοκαίρι, καὶ μιὰ μέρα πού νὰ τὴν πέρασα χωρὶς νὰ χαρῶ λιγάκι, φῶς, χωρὶς νὰ συλλογιστῶ πῶς ὁ ἥλιος εἶν' ἐδῶ κά

(1) Γράμμ' ἀπὸ καιρὸ σταλμένο στὸ Μιλάνο πρὸς τὸν ἐπαναστατικὸ ποιητὴ Marinetti, τὸν ἀρχηγὸ τοῦ λεγόμενου Futurisme.

του, εἶναι γιὰ μᾶς ὁ μόνος ἐρατὸς καὶ ἀθάνατος καὶ σπάταλος θεός, ὁ πατέρας ἔλων ἔσο ζοῦνε, ὁ μεγάλος ὁ μοιραστὴς τῆς ζωῆς, πού σαλεύει, καὶ ξετυλίγεται, καὶ μεταμορφώνεται· ὁ ἥλιος, πού ἀλύπητα τίς ξεσκεπάζει, κάτου ἀπὸ τὰ ποζάτα φτιασιδῶματα τοῦ γηρασμένου, ἔλες τίς ζωωματιές, ἔλες τίς συχαμερὲς γκριμάτσες πού ἀγωνίζονται μακριάθε νὰ μᾶς φαντάζουνε σὰ ροδοκόκκινα χαμογέλια.

Οἱ στίχοι τοῦτοι τοῦ Ἴφεν ἐπιγραμματικὰ τὴν παρασταίνουν τὴν οὐσίαν τοῦ μανιφέστου σου : «Κάλιο νὰ ζῆς τὴ ζωὴ, παρὰ νὰ κοιμᾶσαι κάτου ἀπὸ τοὺς ἴσκιους πού ρίχνουνε τὰ κυπαρίσσια τῶν προγόνων.» Βέβαια πῶς εἶμαι κάπως ἐπιφυλαχτικὸς μπροστὰ σὲ κάποια δόγματα τῆς μελλοντιστικῆς θρησκείας. Σέβομαι κάποια συντρίμματα ἀθάνατα τοῦ περασμένου, πού τὰ πιστεύω σὰ μαρτύρους ἀπαραίτητους γιὰ νὰ γνωρίσουμε καλλίτερα τὰ τωρινὰ, γιὰ νὰ τὰ συνεχίσουμε, καθὼς πρέπει, τὰ περασμένα. Τιμῶ τὸ σοσιαλισμὸ, (κι ἂς στέκουμαι μακριὰ του), στοιχεῖο, ἀπὸ τὰ πιδὲ μεγάλα, ζωῆς καὶ προκοπῆς, ἰδέα, πού εἶναι κι αὐτὴ μεστωμένη ἀπὸ τὴν ἱερὴ μανία τοῦ μελλοντισμοῦ. Πρόθυμα θὰ πολεμήσω γιὰ τὸ **φεμινισμὸ**, δηλαδὴ γιὰ κάθε τι πού γυρεύει νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ μιὰ σκλαδιὰ τὴ γυναίκα. Μὰ μὲ ἔλο τὸν ἴσκιο πού ξαπλώνει ἀπάνω μου ὁ σεβάσιμος βράχος τῆς Ἀκρόπολης, θυμᾶμαι πῶς ἔγραψα κάποτε μιὰ «Ὁδὴ στὸ θάνατο τοῦ Ἴφεν» μέσα ἐκεῖ βρίσκονται τὰ δυὸ τοῦτα πεντάστιχα, πού μπορεῖ νὰ μὴν ἀξίζουσι καὶ πολὺ, μὰ πού εἶναι καθάρια μελλοντιστικά :

Καὶ κανενὸς πατέρα ἀπὸ τὴ Σπάρτη,
καὶ τάφου κανενὸς ἀπ' τὴν Ἀθήνα
τὰ κόκκαλα δὲν πῆγα νὰ ξεθάψω,
νὰ τὰ χτίσω στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ μου
γιὰ νὰ φαντάξω.

Στὸ χτεσινὸ τὸ χῶμα πού τὴν ξέρει
τὴ δάφνη, καὶ τὸ γγίξεις καὶ ἀναβρῦζει
τὸ νερὸ τὸ ἀρμυρὸ, σὰ θυμωμένο,
ἐκεῖ πού ὁ Μπαῦρον ἔκλεισε τὰ μάτια,
πρωτόειδα σε, ἥλιε !

Κι ἀκόμα θυμᾶμαι πῶς ἔχω τὴν τιμὴ νὰγωνίζουμαι, στὸν τόπο τοῦτο, μὲ ἔλη μου τὴν ψυχὴ, γιὰ τὸ θρίαμβο τῆς ζωντανῆς μας γλώσσας, πού τὴν καταφρονοῦν ἔλες οἱ πρόληφες τοῦ περασμένου· νὰγωνίζουμαι γιὰ τὴν καθιέρωση μιᾶς τέχνης πού νὰ σπαρταρίζῃ ἀπὸ λευτεριά κι ἀπὸ εὐλικρίνεια κι ἀπὸ ζωὴ. Ὅλα τὰ θυμᾶμαι, καὶ κράζω μαζί σου : **Ζήτω τοῦ μελλοντισμοῦ !**

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ